

opusdei.org

Att ändra sitt liv utan att byta sitt arbete

Carmen Fernández är affärsbiträde i Andalusien. Hon arbetar i ett stort varuhus parfymeriavdelning. Hon är gift, har två barn och är supernumerarie i Opus Dei.

2006-07-06

Mitt liv förändrades när jag började att varje morgon då jag vaknade säga: ”Herre, jag ger dig mitt arbete, jag ger dig den dag som börjar nu”.

Sedan 15 år tillbaka arbetar jag med ett människoinriktat arbete och nu har jag upptäckt att jag kan utföra detta arbete av kärlek till Gud, genom att ge service till en medmänniska som är ett Guds barn, liksom jag själv, en syster eller en bror! När man kommer på att det är så – då förändras ens liv totalt.

Tidigare ansträngde jag mig mera om en sådan ansträngning skulle betyda att jag tjänade mera pengar men när en kund kom och ställde frågor utan att vilja köpa något, då blev jag irriterad ... Nu säger jag istället: ”Herre, jag gör det för Dig!” och hjälper kunden också att finna den allra billigaste produkten istället för att avvisa honom eller henne med ett bryskt: ”Leta själv!”

Jag försöker vara vänlig mot alla mina vänner, även om jag naturligtvis har mera gemensamt med några än med andra. Och jag

försöker lyssna, jag har lärt mig att lyssna. För några år sedan trodde jag att det var förlorad tid att lyssna, men nu inser jag att det är mycket viktigt att lyssna på andra. Och ibland när klockan är fyra på eftermiddagen och jag är klar med arbetet tycker jag att det är otroligt att jag fortfarande har några krafter kvar.

Varje vecka deltar jag tillsammans med några andra mödrar i kristen utbildning i den barnklubb där min dotter går. Jag önskade att hon skulle få vara i en miljö där stämningen var varm och där hon skulle lära sig hur man bör uppträda och vara. Då rådde mig en vän till familjen att försöka med Albihar och de aktiviteter som ordnas där. Vi tyckte mycket om det för min make och jag önskade inte att hon bara skulle leka hela dagarna på gatan. Min man arbetar i hotellbranschen och att få

till det med hans arbetstider och mina var ett riktigt pussel.

Jag började gå till den där barnklubben med min dotter. Där fick jag lära mig om kristendomen på ett sätt som blev den uppmuntran som jag behövde. Jag var en person som redan var nära Gud, för jag var född och hade vuxit upp i en kristen familj, men Gud var inte så starkt närvarande i mitt liv som han är nu.

Det var en stor överraskning för mig. Det verkade omöjligt att med det stressiga liv som jag förde jag skulle kunna finna ännu mera tid för Gud. Men jag började organisera mitt liv, att gå i mässan varje dag, att be ... och nu har jag mitt hem i ordning, mitt arbete tröttnar inte ut mig och jag har inte längre så ont i ryggen som jag brukade ha! Det hjälper mycket att tänka att Jesus Kristus stod ut med ännu värre plågor på korset! ... Och så lever jag och vet att detta är

det liv jag har, och jag inte skall
önska mig det omöjliga, som att
vinna på lotteri.

Mina vänner frågar mig: "Hur
kommer det sig att du är så nöjd? Då
säger jag till dem: "Eftersom Han där
uppe finns på altaret alltifrån
klockan åtta på morgonen – och
något skall han ha att göra". Han gör
allt, för jag liksom så många skulle en
del morgnar alls inte vilja stiga upp.
Men jag ber om förböner åt hela den
himmelska härskaran ... och upp
med mig! Du kan vara ledsen och
bekymrad ..., men om du vet att du
har Guds hjälp och vet vad
kristendomen innebär, då klarar du
det mesta.

Varje morgon förrättar jag en stund
bön. Jag har upptäckt att om man ger
Gud en halvtimme varje dag gör Han
så att du får mycket mera tid. Innan
trodde jag att jag inte var så bra på
att be. Jag var tvungen att göra

övningar för mitt ryggonda och hade inte förstått att jag kunde göra de övningar läkaren hade föreskrivit mig medan jag gick på gatan och samtidigt tala med Gud.

Naturligtvis är det inte lätt för mig att få det att gå ihop med mitt arbete i hemmet och utanför hemmet, samtidigt som jag tar hand om min familj som är det viktigaste. Det kräver stor disciplin och ordningssinne. Man måste lära sig att säga till sig själv: ”nu skall jag inte ställa mig och stryka utan jag skall sätta mig en stund i lugn och ro och samtala med min man och barn”. Jag försöker också lära mina barn att organisera sin tid och att de lär sig att själva göra sådant som de kanske skulle vilja att jag gjorde för dem. I början förlorar man mycket tid med detta men det är viktigt att de får lära sig det och att jag lär dem i glädje och utan att tjata.

Glädje är något mycket viktigt. Det är inte detsamma att väcka barnen vänligt och kärleksfullt på morgonen och att lugnt säga till dem: ”Kom barn, vi skall ge dagen åt Gud och tacka Honom för den”, som att skrika: ”Kom, upp med er, klockan är mycket!”. Tidigare överförde jag till dem, utan att vilja det, all den stress som jag hade inom mig ...

Jag tackar Gud för att Han låtit mig lära känna Opus Dei. Jag kände den helige Josemaría alltifrån barndomen, för vi hade ett bönekort med honom på hemma och vi bad mycket till honom, framför allt för familjeangelägenheter. Jag kunde den bönen utantill. När jag skulle börja mitt första arbete var det den bönen jag bad och även när jag skulle ta körkort.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/att-
andra-sitt-liv-utan-att-byta-sitt-arbete/](https://opusdei.org/sv-se/article/att-andra-sitt-liv-utan-att-byta-sitt-arbete/)
(2026-03-04)